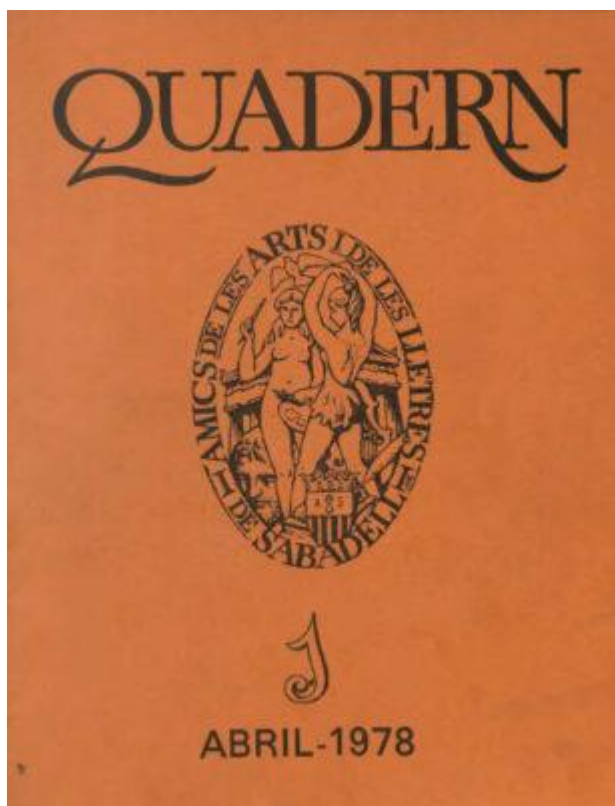

Joan Cuscó i el Quadern en paper

quaderndelesidees.press/joan-cusco-i-el-quadern-en-paper/

23 de gener de 2022

A la primavera de l'any 1978, Joan Cuscó i Joan Maurí Espadaler em van presentar la portada del número u de *Quadern*, dissenyada per Maurí. Vaig anar seguint la revista —i col·laborant-hi puntualment de forma discreta— fins a l'any 1982, que m'hi incorporo en cos i ànima...

Els col·laboradors érem com una família, que encara servo sencera al cor. Quan confegíem el sumari, que entre nosaltres en dèiem «el mostrari», Joan Cuscó deia que amb «novetats» i «articles» així a la maleta, ja teníem la temporada venuda! Això volia dir publicitat, d'entitats bancàries, culturals i firmes comercials, que ajudava al finançament del projecte.

Per tal d'abastar un ventall de temes ben ampli, en Joan signava amb nom i cognoms i també J. C. A., Joan d'Aymà i Xèspir. Per part meva, nom i cognoms, R. C. D., R. Calvo i Càlbis, temps a venir.

Seguint amb l'argot tèxtil, de debatre els treballs de cada edició en Joan en deia «rumiar la mostra»... I, així, donava forma a noves activitats: la Biblioteca, el *Quacòmic* amb els grans Emili Hierro i Jaume Mainou, El Plec i el taller d'art Einatres...

La seva iniciativa en el camp de les arts va apropar-nos —amb vincles d'amistat— gent de la talla de Josep Maria Subirachs i Joan Josep Tharrats i, del món del còmic, Alfons Figueras i Ramon Sabatés (Invents del TBO).

Amb el seu marcat esperit de lideratge forjat en tota una vida d'emprenedor tèxtil, prèvia a la qual —en l'adolescència— havia ajudat el seu pare en el negoci familiar d'hostaleria, i un caràcter bonhomiós i proper, en Joan gastava humor (veg. *Grageas y otras puñetas*, Editorial Claret, 1974*) i era un perfecte amfitrió i gourmet amb qui era un goig compartir estovalles: un gentleman.

Però, amb el pas inexorable del temps, vàrem anar deixant molts amics pel camí i ell mateix —vint anys després d'aquell número u— deixà el timó a altres mans. El contacte entre ambdós no va minvar, ans s'estengué a les nostres esposes i motivà freqüents visites i algunes sortides a dinar al Saó o al Rubion.

A les envistes de la primavera del 2019, quan de visita amb la Magda al matrimoni Cuscó-Forrellad ens acomiadàvem —cap a les nou del vespre—, na Dominga va fer portar una pizza i ens varen retenir fins ben passades les onze de la nit. Aquest fou l'últim sopar: amb la salut del Joan ja molt malmesa, els contactes, telefònics, ja només serien amb familiars fins que el 21 de novembre ens va deixar definitivament. S'havia acabat una relació d'amistat de quaranta-un anys...

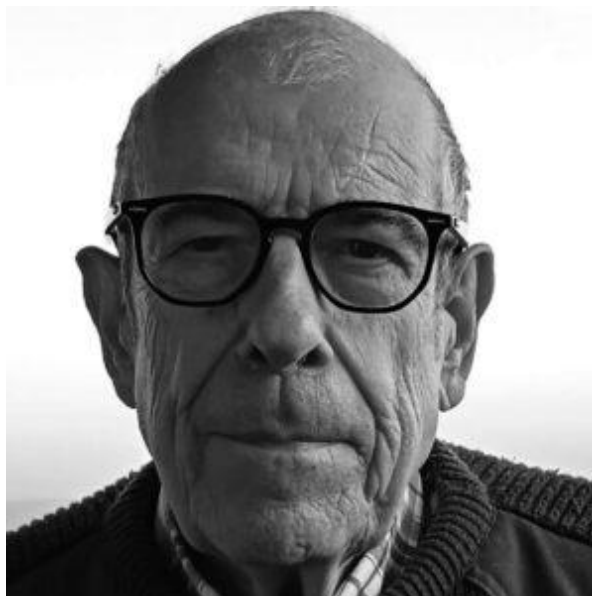
De ser precís posar títol a aquest recordatori, el manllevaria de l'enyorat mossèn Geis: «De primavera a reravera».

*Xèspir

Ricard Calvo Duran

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avis legal](#) i [política de privacitat](#).

Ricard Calvo Duran